

УДК 351.86(042.5)

DOI: 10.24144/2078-1431.2025.2(35).77–88

Ігор Тодоров,доктор історичних наук, професор,
професор кафедри міжнародних студій
та суспільних комунікацій

ДВНЗ «Ужгородський національний університет»

Наталія Тодорова,кандидат філологічних наук, доцент,
доцент кафедри полікультурної освіти та перекладу
ДВНЗ «Ужгородський національний університет»

ТРАНСФОРМАЦІЯ ДИПЛОМАТІЇ УКРАЇНИ В УМОВАХ ШИРОКОМАСШТАБНОЇ РОСІЙСЬКОЇ АГРЕСІЇ

У статті досліджено трансформацію зовнішньополітичної стратегії України в умовах широкомасштабної російської агресії, розпочатої 24 лютого 2022 року. Проаналізовано ключові напрями дипломатичної діяльності України, зокрема: мобілізацію міжнародної підтримки, отримання військово-технічної допомоги, реалізацію санкційної політики, європейську та євроатлантичну інтеграцію, а також міжнародно-правові та гуманітарні ініціативи. Значну увагу приділено публічній дипломатії та інформаційним стратегіям, які стали дієвим інструментом протидії російській пропаганді та формування глобальної коаліції на підтримку України. Оцінено досягнення та обмеження дипломатичних зусиль, окреслено виклики безпекового, гуманітарного та економічного характеру, що постали перед Україною. Визначено уроки з попередніх прорахунків дипломатії та сформульовано прогноз її майбутнього розвитку в контексті формування нової архітектури європейської та міжнародної безпеки.

Ключові слова: Україна, зовнішня політика, дипломатія, міжнародна безпека, санкції, публічна дипломатія, міжнародно-правові механізми, ЄС, НАТО, російсько-українська війна.

The article examines the broad transformation of Ukraine's foreign policy strategy in the context of large-scale Russian aggression launched on February 24, 2022. The key areas of Ukraine's diplomatic activity are analyzed, in particular: mobilization of international support, receipt of military-technical assistance, implementation of sanctions policy, European and Euro-Atlantic integration, as well as international legal and humanitarian initiatives. Significant attention is paid to public diplomacy and information strategies, which have become an effective tool for countering Russian propaganda and forming a global coalition supporting Ukraine. The achievements and limitations of diplomatic efforts are evaluated, and Ukraine's security, humanitarian, and economic challenges are outlined. Lessons from previous miscalculations of diplomacy are identified, and a forecast for its future development is formulated in the context of forming a new architecture of European and international security.

Keywords: *Ukraine, foreign policy, diplomacy, international security, sanctions, public diplomacy, international legal mechanisms, EU, NATO, Russian-Ukrainian war.*

Широкомасштабне вторгнення Російської Федерації в Україну 24 лютого 2022 року стало не лише найбільшим випробуванням для української державності та безпеки, але й каталізатором радикальної трансформації зовнішньої політики країни. Безпрецедентні зміни у міжнародній системі безпеки створили нові виклики для української дипломатії. На тлі глибокої політичної, безпекової та гуманітарної кризи дипломатична служба України була змушена оперативно адаптувати свої підходи та інструменти до умов відкритої війни. Це робить актуальним системний аналіз зовнішньополітичної стратегії України в умовах збройної агресії, її ефективності та обмежень.

Україна активізувала дипломатичні зусилля, щоб мобілізувати міжнародну підтримку, отримати військово-технічну допомогу та прискорити вступ до західних структур безпеки. Актуальність теми підтверджується також необхідністю усвідомлення нових функцій, викликів і стратегій української дипломатії в умовах безпрецедентної загрози.

Методологія дослідження поєднує елементи політичного аналізу, контент-аналізу міжнародних комунікацій та вивчення окремих випадків ключових дипломатичних ініціатив. Актуальні проблеми, спричинені військовою агресією та її руйнівними наслідками, оцінюються за допомогою системного методу. Методи аналізу й синтезу застосовуються для збирання та узагальнення наукових положень щодо дипломатичної взаємодії України на різних рівнях. Логічний метод забезпечує теоретичне узагальнення отриманих результатів і аргументацію висновків. Історичний метод сприяє дослідженню еволюції українських дипломатичних ініціатив від початку російської агресії. Метод експертних оцінок залучає думки провідних фахівців у сфері дипломатії, безпеки та міжнародних відносин для забезпечення релевантності дослідження. Комплексне застосування різних методів сприяє глибокому аналізу ролі національної дипломатії у війні з Росією та формує підходи для ефективної стратегії майбутнього.

Сучасна академічна література висвітлює багатовекторну дипломатичну відповідь України, яка поєднує міжнародно-правові, політичні, інформаційні та військово-дипломатичні засоби. Значна увага приділяється співпраці України з міжнародними судовими інституціями, такими як Міжнародний Суд ООН та Європейський суд з прав людини, що дозволяє не лише фіксувати порушення, а й легітимізувати позицію України на глобальному рівні [9]. Окремою сферою аналізу є формування стратегічних альянсів. Україна активізувала євроатлантичну інтеграцію, прагнучи членства в НАТО та ЄС як довгострокової гарантії безпеки, хоча повноцінне членство залишається недосяжним у короткостроковій перспективі. Велика Британія та Сполучені Штати стали ключовими партнерами, надаючи політичну, військову та економічну допомогу [10; 5]. Особлива ува-

га в академічних працях приділяється регіональним ініціативам, зокрема тристороннім форматам співпраці в Центральній та Східній Європі.

Публічна дипломатія України, особливо комунікаційна стратегія президента В. Зеленського та активна протидія російській пропаганді, є предметом численних досліджень [15; 2; 1]. Фінансова та економічна дипломатія також стала важливим елементом зовнішньої стратегії України. Разом зі своїми партнерами Україна ініціювала санкційний тиск на Росію, який, попри суперечки щодо його ефективності, сприяв певній міжнародній ізоляції країни-агресора [7]. Окрім досліджень, безпосередньо зосереджених на діяльності української дипломатії, з'явилися публікації концептуального характеру, які закладають основу для розуміння та формування зовнішньої політики країни. У своїй монографії «Російська війна проти України. Як нарешті розірвати чотирисотлітнє замкнене коло» В. Горбулін та В. Бадрак намагаються концептуалізувати подальше існування країни з огляду на те, що російсько-українська війна стала реальністю в сучасній історії [4]. Для цього вони проводять синтетичний аналіз існування світу зі спробою одночасно зазирнути в минуле та майбутнє, поділитися своїм поглядом на події у світі та країні, а також дати відповіді на кілька важливих питань, зокрема: як Росія готувалася до війни та чому Путін ризикнув розпочати таку жорстоку та руйнівну континентальну війну, як відбулася глибока деградація російської держави, що було не так з підготовкою українського наступу у 2023 році, якого Путін боявся з тваринним страхом, які фактори переконали Захід провести незворотний перегляд філософії підтримки України в боротьбі за незалежність, яка роль України у формуванні нової системи міжнародної безпеки, чи дозріває світ, щоб справді адекватно та ефективно реагувати на сучасні цивілізаційні виклики? Г. Перепелиця у своїй статті «Українська дипломатія в умовах російсько-української війни» зробив спробу проаналізувати зусилля української дипломатії щодо врегулювання ситуації та наближення перемоги України [8]. 2022 рік став переломним у західній парадигмі російсько-української війни, коли сприйняття її вийшло за межі локального внутрішньо українського конфлікту. Не лише українська влада, а й міжнародна спільнота усвідомили, що зіткнулися з глибоким та глобальним міжцивілізаційним конфліктом між Росією та колективним Заходом за перерозподіл світового порядку. Цей виклик підтвердив зухвалий військовий ультиматум, який В. Путін висунув НАТО та США 17 грудня 2021 року. Гібридна війна Росії проти України вступила у свою завершальну фазу — тотально конвенційну війну. Мінський та Нормандський формати врегулювання конфлікту на Донбасі, «план Зеленського» щодо модернізації Мінських угод втратили своє значення. Отже, в Україні був лише один вибір — визнати російсько-українську війну реальністю та готуватися до широкомасштабної військової агресії з боку Російської Федерації. С. Віднянський та А. Мартинов не лише аналізують діяльність української дипломатії, спрямовану тоді на захист суверенітету та територіальної цілісності України в умовах широкомасштабної російської агресії, але й надають рекомендації щодо вдосконалення української дипломатії миру та

міжнародної безпеки, а також стримування російської збройної агресії, яка є загрозою для всього демократичного світу [3].

Останніми роками з'явилася низка наукових досліджень, що розглядають діяльність української дипломатії в контексті російської агресії та надають актуальні висновки, що вказують на подальші студії та закладають основу для узагальнюючих досліджень, які можуть мати практичні наслідки для української зовнішньої політики, що здійснюється національною дипломатією. Однак, незважаючи на наявність ґрунтовних досліджень щодо ролі дипломатії в російсько-українській війні, швидкі глобальні зміни та сучасна динаміка міжнародних відносин вимагають подальших постійних досліджень такої діяльності. Складність, адаптивність та багаторівневий характер української дипломатії, що діє в умовах широкомасштабної агресії, є важливим об'єктом дослідження. Аналіз інструментів зовнішньої політики та результатів дипломатичної діяльності необхідний для глибшого розуміння не лише міжнародної стратегії України, а й трансформації глобального середовища безпеки у XXI столітті.

Метою дослідження є здійснення комплексного аналізу трансформації зовнішньополітичної стратегії України в умовах широкомасштабної російської агресії, оцінка ефективності дипломатичних інструментів та визначення перспектив розвитку української дипломатії в контексті нової глобальної архітектури безпеки. З мети впливають **завдання дослідження**:

- розкрити особливості функціонування української дипломатії після 24 лютого 2022 року та проаналізувати основні напрями зовнішньої політики України у воєнний час: безпековий, європейський та євроатлантичний, санкційний, гуманітарний, економічний та міжнародно-правовий;
- оцінити ключові досягнення та обмеження дипломатичних зусиль України в умовах глобальних викликів і внутрішніх труднощів;
- сформулювати прогноз майбутнього розвитку зовнішньополітичної стратегії України та її ролі у формуванні нової системи міжнародної та європейської безпеки.

На тлі нових глобальних викликів (ескалація на Близькому Сході, напруженість у регіоні Тихоокеанського басейну) Україна змушена постійно оновлювати свою позицію, доводячи стратегічну важливість своєї боротьби за стабільність у Європі та всьому демократичному світі. Визначено десять ключових напрямків викликів для української дипломатії у воєнний час.

1. *Виклики безпеці.* Зростають загрози суверенітету та територіальній цілісності України. Триває російська агресія та посилюється ризик подальшої ескалації бойових дій; Українська дипломатія зосереджується на необхідності забезпечення обороноздатності шляхом міжнародної військово-технічної допомоги.

2. *Створення і підтримка міжнародної коаліції.* Зберігається та розширюється підтримка з боку західних країн (США, ЄС, НАТО, Австралія, Нова Зеландія, Південна Корея). Водночас триває протидія «втомі від України» серед міжнародних партнерів. Відбувається балансування інте-

ресів ключових партнерів у зовнішньополітичних рішеннях. Хоча партнери України не готові до повноцінних союзницьких відносин, українські дипломати не припиняють своїх зусиль у цьому напрямку.

3. *Санкційна політика.* Відбувається оновлення та посилення санкційного тиску на Російську Федерацію та її союзників. Ведеться боротьба зі схемами обходу та «санкційними лазівками». Українська дипломатія постійно лобіює нові пакети санкцій на міжнародних платформах.

4. *Європейська та євроатлантична інтеграція* України залишаються конституційно закріпленою стратегічною метою. Виконуються умови для реального початку переговорів щодо членства в ЄС та поглиблення секторальної інтеграції. Іде пошук засобів подолання вето Угорщини щодо початку переговорів про вступ до ЄС. Незмінний є курс на повноцінне членство в НАТО як єдиної ефективної гарантії національної безпеки України. Рішення самітів НАТО 2022, 2023, 2024 рр. щодо України залишаються чинними. Водночас МЗС України проводить комунікаційні заходи до міжнародної аудиторії щодо прогресу реформ.

5. *Гуманітарні виклики та репутаційні ризики:* Захист прав громадян України за кордоном, особливо біженців. Водночас ведеться боротьба з дезінформацією та пропагандою Російської Федерації на міжнародному рівні, робляться спроби кенселінгу Росії. Кардинальна увага приділяється формуванню позитивного іміджу України як демократичної, відповідальної держави.

6. *Енергетична та економічна дипломатія.* Ведеться активний пошук нових ринків та торговельних партнерів у зв'язку з втратою російського. Відбувається реальна диверсифікація джерел постачання енергоносіїв до України. Посилюється роль України як світового експортера продовольства.

7. *Міжнародно-правові виклики.* Українська дипломатія зосереджена на ініціюванні та супроводі судових проваджень проти Російської Федерації (Міжнародний кримінальний суд, Міжнародний суд ООН, Рада Європи, Європейський суд з прав людини). Всюди акцентується увага на вимозі справедливості для жертв агресії та необхідності відповідних компенсацій. Поки не відбулося юридичного закріплення статусу Російської Федерації як агресора та її відповідальності за воєнні злочини. Особливий акцент робиться на поверненні українських дітей, викрадених Російською Федерацією.

8. *Дипломатія стійкості та майбутньої післявоєнної відбудови.* Не дивлячись на те, що завершення війни нашою перемогою знаходиться в неосяжній перспективі, відбувається планування участі партнерів у відбудові України, узгоджуються довгострокові стратегії з донорами та міжнародними організаціями. Просувається концепція «Україна — рівноправний гравець у новій системі безпеки Європи». Залучається міжнародна фінансова допомога та інвестицій для майбутньої відбудови. Зокрема, були організовані та проведені чотири конференції з відновлення України, які стали ключовою глобальною платформою, присвяченою відбудові України після широкомасштабної російської агресії.

9. Залишається складним позиціонування України у відносинах з країнами Азії, Африки та Латинської Америки, які не засуджують російську агресію. Було відкрито кілька нових дипломатичних представництв у країнах «Глобального Півдня».

10. Новий і суттєвий ризик виник у 2025 р. і пов'язаний з початком другої каденції президента США Д. Трампа. Відбуваються суттєві трансформації в зовнішній політиці США. Зокрема, змінюються пріоритети США, послаблюється трансатлантична єдність, знижується рівень підтримки України, іноді відбувається фактичне блокування військової допомоги. Водночас, американська адміністрація демонстративно стримується в критиці російської агресії в Україні. Сучасна американська політика вимагає від української дипломатії надзвичайної гнучкості.

Отже, у воєнний час інструменти зовнішньої політики включають військову дипломатію, публічну дипломатію та комунікацію. Україна успішно використовує дипломатичні канали для отримання зброї, військової техніки та навчання для Збройних Сил України, формуючи новий тип партнерства — «допомога в обмін на довіру». Завдяки потужній інформаційній кампанії Україна змогла мобілізувати глобальну підтримку, впливаючи як на уряди, так і на громадськість іноземних країн, що сприяло підвищенню суб'єктності України на міжнародній арені та формуванню стабільного проукраїнського консенсусу. Українській дипломатії вдалося розробити багатогранну стратегію протидії російській агресії, зосереджуючись на міжнародно-правових діях, альянсах, публічній дипломатії та інформаційній війні. Ці зусилля були спрямовані на забезпечення міжнародної підтримки, відновлення територіальної цілісності та протидію російським наративам. Ефективність цих стратегій була неоднозначною, але зі значними успіхами у досягненні глобальної солідарності та підтримки. Український уряд працює в рамках ООН над прийняттям резолюцій Генеральної асамблеї, що засуджують дії Росії, хоча їхня ефективність обмежена рекомендаційним характером цих документів. Спроби засудити Росію в Раді Безпеки ООН позбавлені сенсу через право вето останньої в цьому головному органі ООН.

Україна прагне покращити дипломатичні альянси та партнерства, зміцнити свої зв'язки з НАТО та Європейським Союзом, а також прагнути до їх повноцінного членства як довгострокової стратегії безпеки. Стратегічно важливим рішенням для України в політичному, безпековому, соціально-культурному та моральному плані стало історичне рішення Європейської Ради від 14 грудня 2023 року про початок переговорів щодо вступу України до Європейського Союзу. Це знаменує собою початок завершального етапу процесу європейської інтеграції та забезпечує новий рівень відносин між Києвом та Брюсселем. Завдяки своїй стабільній відданості демократичним цінностям Україна здобула безпрецедентну довіру та підтримку з боку провідних західних держав. Зараз ключовим завданням внутрішньої дипломатії є забезпечення успішного початку та завершення переговорного процесу з ЄС, виконання необхідних критеріїв членства та остаточна інтеграція до Європейського Союзу. Це дозволить

Україні максимально реалізувати свій потенціал європейської інтеграції та стати невід'ємною частиною західного демократичного світу. Підтримуючи своє прагнення щодо членства в НАТО, Україна продовжує виступати за більш пришвидшений шлях. Країна також розвинула стратегічні партнерства з такими країнами, як Велика Британія, яка була рішучим прихильником України через політичну співпрацю та стратегічні альянси, такі як тристоронній альянс з Польщею [11].

Вплив публічної дипломатії на глобальну солідарність з українським народом важко переоцінити. Президент В. Зеленський звернув увагу на роль публічної дипломатії, використовуючи промови та міжнародні платформи для сприяння глобальній солідарності та мобілізації на підтримку України. Його зусилля допомогли сформувати боротьбу на підтримку України як спільну глобальну справу, апелюючи до спільних цінностей та міжнародного права. Україна також зосередилася на протидії російській інформаційній війні шляхом сприяння медіа грамотності та спростування хибних наративів, що мало вирішальне значення для збереження міжнародної підтримки та протидії російській пропаганді. Україна ефективно комунікувала з Європейським Союзом та Сполученими Штатами, які надають країні значну військову та фінансову допомогу. Ця підтримка була життєво важливою для зміцнення обороноздатності України та збереження міжнародної уваги до російсько-української війни [5].

Стратегічне використання санкцій проти Росії, узгоджене з міжнародними партнерами, є ключовим компонентом дипломатичних зусиль України щодо послаблення економічних та політичних позицій Росії. 31 січня 2024 року в Україні було запущено Державний реєстр санкцій [6], який забезпечує відкритий публічний доступ до актуальної та достовірної інформації про всіх суб'єктів, на яких поширюються обмежувальні заходи України. Цей крок підвищив прозорість санкційного режиму та сприяв його ефективнішому застосуванню. Реєстр дозволяє бізнесу, громадянському суспільству та міжнародним партнерам отримувати вичерпну інформацію про санкційні списки в режимі реального часу. Крім того, українська дипломатія активно працює над розширенням списку санкцій проти Росії в координації з міжнародними партнерами з метою обмеження можливостей Росії фінансувати війну, підризу її економіки та ізоляції її на світовій арені.

Хоча дипломатичні стратегії України виявилися доволі ефективними у залученні міжнародної підтримки та тиску на Росію, проблеми залишаються. Українська дипломатія зіткнулася з низкою невдач у контексті російського вторгнення, які можна пояснити як внутрішніми, так і зовнішніми факторами. Ці невдачі посилювалися складним геополітичним ландшафтом та агресивними стратегіями, що застосовувала Росія. До дипломатичних невдач належить, перш за все, недооцінка російських намірів. Україна, як і багато міжнародних спостерігачів, недооцінила масштаб агресивних намірів Росії. Вторгненню 2022 року передували роки напруженості, але масштаб та зухвалість нападу здивували багатьох [18]. Цей прорахунок завадив здатності України належним чином підготуватися до

вторгнення, тоді як ефективні дипломатичні стратегії мають вирішальне значення для протидії таким вторгненням та підкреслення важливості чіткої комунікації та міжнародних альянсів для зміцнення захисту від агресії [17]. До вторгнення дипломатичні зусилля України щодо забезпечення сильніших міжнародних гарантій та підтримки були недостатніми. Відсутність надійної довоєнної дипломатичної стратегії зробила Україну вразливою, коли Росія розпочала повномасштабне вторгнення.

Дипломатичний вплив України був обмежений її геополітичним становищем та складними історичними зв'язками з Росією. Проєвропейські зрушення в політиці України ще більше загострили напруженість, обмежуючи її здатність ефективно вести переговори з Росією [16].

Незважаючи на ці виклики, дипломатичні зусилля України також дали цінний досвід для майбутніх міжнародних відносин та врегулювання конфліктів. Дипломатичні невдачі допомогли країні засвоїти деякі важливі уроки. Вторгнення підкреслило критичну важливість міцних міжнародних альянсів. Здатність України отримувати підтримку від західних держав, зокрема у вигляді військової допомоги та санкцій проти Росії, мала вирішальне значення для підтримки її оборонних зусиль. Українська дипломатія зіткнулася з обмеженнями через політичний контекст, а на початку конфлікту варіанти були обмеженими. Незважаючи на відкритість України до переговорів, не було жодних ознак того, що Росія припинить інвазію. Винесені уроки свідчать про те, що ефективна дипломатія повинна поєднуватися з військовою стійкістю та міжнародною підтримкою, оскільки здатність України мобілізувати людські ресурси та завойовувати емпатію Заходу має вирішальне значення для протидії російській агресії [14].

Ситуація також підкреслила необхідність проактивної та прогнозної дипломатії. Досвід України демонструє важливість постійного діалогу з міжнародними партнерами та попередньої підготовки до потенційних загроз. Це, у свою чергу, вимагає ефективних комунікаційних стратегій, які є життєво важливими для формування міжнародних наративів. Здатність України протистояти російській пропаганді та представляти свою позицію світовій спільноті була ключовим фактором у збереженні міжнародної підтримки [20].

Хоча Україна зіткнулася із серйозними дипломатичними викликами, ширший геополітичний контекст також відіграв вирішальну роль. Стратегічні провали Росії, включаючи її нездатність досягти своїх початкових цілей та недооцінку опору України, добре задокументовані [13]. Ці провали погіршили її відносини з західними країнами [12]. Конфлікт виявив обмеження м'якої сили Росії та її залежність від жорсткої сили для досягнення своїх цілей [19]. Ця ширша перспектива підкреслює складну взаємодію дипломатичних, військових та геополітичних факторів, які сформували поточний конфлікт.

Зовнішньополітична стратегія України в умовах війни трансформується з реактивної на проактивну. В умовах багатовекторних викликів українська дипломатія демонструє гнучкість, стратегічне мислення та

намір адаптуватися до нової геополітичної реальності. У найближчому майбутньому зовнішня політика України залишатиметься зосередженою на досягненні перемоги та відновленні територіальної цілісності, вступі до НАТО та ЄС, відновленні зруйнованої інфраструктури за рахунок міжнародної допомоги та активній участі у формуванні нової глобальної системи безпеки. Однак, залишаються виклики у досягненні конкретних результатів. Повільний прогрес до членства в НАТО підкреслює обмеженість дипломатичних зусиль для досягнення негайних та відчутних результатів. Крім того, складність міжнародної політики та різноманітні політичні позиції держав-партнерів можуть знизити ефективність дипломатичних ініціатив України. Тим не менш, наполегливі зусилля України на міжнародній арені продовжують відігравати вирішальну роль у протидії російській агресії. Майбутнє зовнішньої політики України залежить від її здатності не лише перемагати на полі бою, а й зміцнювати себе як суб'єкта міжнародного права для участі у формуванні нової архітектури європейської безпеки з Україною як її рівноправним елементом. Майбутнє зовнішньої політики України визначатиметься не лише військовим успіхом, а й дипломатичною здатністю перетворити перемогу на довгострокові міжнародно-правові та геополітичні гарантії.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Близняк, О., Гуменна, К. (2024). Український досвід протидії інформаційній війні Росії в Україні в умовах повномасштабної війни. *Міжнародні відносини, Суспільні комунікації та регіональні студії*. — № 2 (19). С. 59–72. <https://doi.org/10.29038/2524-2679-2024-02-59-72>.
2. Висоцький, О., Павлов, Д. (2024). Глобальна солідарність як стратегічна основа протистояння агресору: публічна дипломатія Президента України у пошуках шляхів об'єднання світу в контексті повномасштабної російсько-української війни. // *Міжнародні відносини, Суспільні комунікації та регіональні студії*. 2024. — № 1 (18). С. 56-69. <https://doi.org/10.29038/2524-2679-2024-01-56-69>
3. Віднянський С., Мартинов А. (2023) Російсько-українська війна та міжнародне співтовариство: монографія. К.: Інститут історії України НАН України, 2023. 264 с.
4. Горбулін В., Бадрак В. (2024) Російська війна проти України. Як нарешті розірвати чотирьохсотрічне замкнене коло. К.: Брайт Букс, 2024. — 302 с.
5. Гурицька М.С., Рихлік В.А. (2024) Військово-політична комунікація України з Європейським Союзом та США // *Політичне життя*. 2024. — № 1. С. 133-140. <https://doi.org/10.31558/2519-2949.2024.1.19>
6. Державний реєстр санкцій. Реєстр створено з метою надання безоплатного публічного доступу до актуальної та достовірної інформації про суб'єктів, щодо яких застосовано санкції. <https://drs.nsd.gov.ua/>
7. Литвинчук О., Шевчук А., Юрківський О., Дика, О. (2024). Дипломатична Україна на міжнародній арені: прорахунки та здобутки у воєнних умовах. *Суспільство та безпека*. 2024. — № 2-3. — С. 36–43. [https://doi.org/10.26642/sas-2024-2-3\(3\)-36-43](https://doi.org/10.26642/sas-2024-2-3(3)-36-43)

8. Перепелиця Г. (2022). Українська дипломатія в умовах російсько-української війни. *Україна дипломатична*, XXIII, С. 276–295. <https://doi.org/10.37837/2707-7683-2022-16>
9. Юрійчук Є., Опінко С. (2021) Діяльність зовнішньополітичних органів влади України в ООН і міжнародних судах щодо протидії російській гібридній агресії // *Історико-політичні проблеми сучасного світу: Збірник наукових статей* 2021 / 43. — С. 117-135. <https://doi.org/10.31861/mhpi2021.43>.
10. Яковенко Н. (2022) Дипломатичні зусилля України у відносинах з НАТО в умовах російсько-української війни. *Україна дипломатична*, XXIII, С. 296–305. <https://doi.org/10.37837/2707-7683-2022-17>
11. Яковенко Н. (2024). Українсько-британські дипломатичні відносини впродовж рашистської агресії // *Україна дипломатична*. XXIV. С. 165-176. <https://doi.org/10.37837/2707-7683-2023-8>
12. Gould-Davies, N. (2022). Putin's Strategic Failure. *Survival*, 64(2), 7–16. <https://doi.org/10.1080/00396338.2022.2055818>
13. Itugbu, S. (2023). Russia's Strategic Failure in Ukraine. *International Journal of Research and Innovation in Social Science*, VII(VII), 881–895. <https://doi.org/10.47772/ijriss.2023.70768>
14. Johnson, R. S. (2022). Dysfunctional Warfare: The Russian Invasion of Ukraine 2022. *Parameters*, 52(2), 5–20. <https://doi.org/10.55540/0031-1723.3144> Johnson, 2022).
15. Kuleba, D. (2022). 'How Ukraine Will Win: Kyiv's Theory of Victory', *Foreign Affairs*, 17 June [online]. Available at: <https://www.foreignaffairs.com/articles/ukraine/2022-06-17/how-ukraine-will-win>
16. Kwieciński, B., & Kozlov, R. (2023) "Rozdział II. Zbrojna agresja Rosji, destabilizacja Ukrainy, kryzys humanitarny i jego skutki", (pp. 43–76). In Kiwior-Filo, M., Bujwid-Kurek, E., and Kwieciński, B. (eds.) *Neoimperializm rosyjski w kontekście wojny na Ukrainie*. Poland: Księgarnia Akademicka Publishing. <https://doi.org/10.12797/9788381388795.02>).
17. Oxford Analytica, 2022 Oxford Analytica (2022), "Russian campaign failures stem from political errors", *Expert Briefings*. <https://doi.org/10.1108/OXAN-ES267905>
18. Paché, G. (2022). A "Ukrainian Campaign" for the Russian Armed Forces? Logistical Deficiencies During the Invasion of Ukraine 2022. (2022). *The Journal of Applied Business and Economics*, 24(3). <https://doi.org/10.33423/jabe.v24i3.5292>
19. Pizzolo, P. (2024). Ukraine and the Debacle of Russian Soft Power. *The International Spectator*, 59(2), 37–57. <https://doi.org/10.1080/03932729.2024.2316746>
20. Savelyev, Y. (2023). Untruthful claims, real war, dire consequences: understanding the narrative of the Russian invasion of Ukraine. *Journal of Contemporary Central and Eastern Europe*, 31(2), 467–480. <https://doi.org/10.1080/25739638.2023.2198831>

REFERENCES

1. Blyznyak, O., Humenna, K. (2024). Ukrayins'kyi dosvid protydyi informatsiyniy viyni Rosiyi v Ukraini v umovakh povnomasshtabnoyi viyny. Mizhnarodni vidnosyny, Suspil'ni komunikatsiyi ta rehional'ni studiyi. — № 2 (19). S. 59–72. <https://doi.org/10.29038/2524-2679-2024-02-59-72> [in Ukrainian].
2. Vysots'kyi, O., Pavlov, D. (2024). Hlobal'na solidarnist' yak stratehichna osnova protystoyannya ahresoru: publiczna dyplomatiya Prezydenta Ukrayiny u poshukakh

- shlyakhiv ob'yednannya svitu v konteksti povnomasshtabnoyi rosiys'ko-ukrayins'koyi viyny. // Mizhnarodni vidnosyny, Suspil'ni komunikatsiyi ta rehional'ni studiyi. 2024. — № 1 (18). S. 56-69. <https://doi.org/10.29038/2524-2679-2024-01-56-69> [in Ukrainian].
3. Vidnyans'kyi S., Martynov A. (2023) Rosiys'ko-ukrayins'ka viyna ta mizhnarodne spivtovarystvo: monohrafiya. K.: Instytut istoriyi Ukrainy NAN Ukrainy, 2023. 264 s. [in Ukrainian].
 4. Horbulin V., Badrak V. (2024) Rosiys'ka viyna proty Ukrainy. Yak nareshiti rozirvaty choty'r'okhsotrichne zamknene kolo. K.: Brayt Buks, 2024. — 302 s. [in Ukrainian].
 5. Huryts'ka M.S., Rykhlik V.A. (2024) Viys'kovo-politychna komunikatsiya Ukrainy z Yevropeys'kym Soyuzom ta SSA // Politychne zhyttya. 2024. — № 1. S. 133-140. <https://doi.org/10.31558/2519-2949.2024.1.19> [in Ukrainian].
 6. Derzhavnyy reyestr sanktsiy. Reyestr stvoreno z metoyu nadannya bezoplatnoho publichnogo dostupu do aktual'noyi ta dostovirnoyi informatsiyi pro sub'yektiv, shchodo yakykh zastosovano sanktsiyi. <https://drs.nsd.gov.ua/> [in Ukrainian].
 7. Lytvynchuk O., Shevchuk A., Yurkivs'kyi O., Dyka, O. (2024). Dyplomatychna Ukraina na mizhnarodniy areni: prorakhunky ta zdobutky u voyennykh umovakh. Suspil'stvo ta bezpeka. 2024. — № 2-3. — S. 36–43. [https://doi.org/10.26642/sas-2024-2-3\(3\)-36-43](https://doi.org/10.26642/sas-2024-2-3(3)-36-43) [in Ukrainian].
 8. Perepelytsya H. (2022). Ukrain's'ka dyplomatiya v umovakh rosiys'ko-ukrayins'koyi viyny. Ukraina dyplomatychna, XXIII, S. 276–295. <https://doi.org/10.37837/2707-7683-2022-16> [in Ukrainian].
 9. Yuriychuk YE., Opinko S. (2021) Diyal'nist' zovnishn'opolitychnykh orhaniv vlady Ukrainy v OON i mizhnarodnykh sudakh shchodo protydiyi rosiys'kiy hibrydnyy ahresiyi // Istoryko-politychni problemy suchasnoho svitu: Zbirnyk naukovykh statey 2021 / 43. — S. 117-135. <https://doi.org/10.31861/mhpi2021.43> [in Ukrainian].
 10. Yakovenko N. (2022) Dyplomatychni zusyllya Ukrainy u vidnosynakh z NATO v umovakh rosiys'ko-ukrayins'koyi viyny. Ukraina dyplomatychna, XXIII, S. 296–305. <https://doi.org/10.37837/2707-7683-2022-17> [in Ukrainian].
 11. Yakovenko N. (2024). Ukrain's'ko-brytans'ki dyplomatychni vidnosyny vprodovzh rashyst-s'koyi ahresiyi // Ukraina dyplomatychna. XXIV. S. 165-176. <https://doi.org/10.37837/2707-7683-2023-8> [in Ukrainian].
 12. Gould-Davies, N. (2022). Putin's Strategic Failure. *Survival*, 64(2), 7–16. <https://doi.org/10.1080/00396338.2022.2055818> [in English].
 13. Itugbu, S. (2023). Russia's Strategic Failure in Ukraine. *International Journal of Research and Innovation in Social Science*, VII(VII), 881–895. <https://doi.org/10.47772/ijriss.2023.70768> [in English].
 14. Johnson, R. S. (2022). Dysfunctional Warfare: The Russian Invasion of Ukraine 2022. *Parameters*, 52(2), 5–20. <https://doi.org/10.55540/0031-1723.3144> Johnson, 2022) [in English].
 15. Kuleba, D. (2022). 'How Ukraine Will Win: Kyiv's Theory of Victory', *Foreign Affairs*, 17 June [online]. Available at: <https://www.foreignaffairs.com/articles/ukraine/2022-06-17/how-ukraine-will-win> [in English].
 16. Kwieciński, B., & Kozlov, R. (2023) "Rozdział II. Zbrojna agresja Rosji, destabilizacja Ukrainy, kryzys humanitarny i jego skutki", (pp. 43–76). In Kiwior-Filo, M., Bujwid-Kurek, E., and Kwieciński, B. (eds.) *Neoimperializm rosyjski w kon-*

- tekście wojny na Ukrainie. Poland: Księgarnia Akademicka Publishing. <https://doi.org/10.12797/9788381388795.02>) [in Polish].
17. Oxford Analytica, 2022 Oxford Analytica (2022), «Russian campaign failures stem from political errors», *Expert Briefings*. <https://doi.org/10.1108/OXAN-ES267905> [in English].
 18. Paché, G. (2022). A “Ukrainian Campaign” for the Russian Armed Forces? Logistical Deficiencies During the Invasion of Ukraine 2022. (2022). *The Journal of Applied Business and Economics*, 24(3). <https://doi.org/10.33423/jabe.v24i3.5292> [in English].
 19. Pizzolo, P. (2024). Ukraine and the Debacle of Russian Soft Power. *The International Spectator*, 59(2), 37–57. <https://doi.org/10.1080/03932729.2024.2316746> [in English].
 20. Savelyev, Y. (2023). Untruthful claims, real war, dire consequences: understanding the narrative of the Russian invasion of Ukraine. *Journal of Contemporary Central and Eastern Europe*, 31(2), 467–480. <https://doi.org/10.1080/25739638.2023.2198831> [in English].